

Když se mi vše hroutí

Otec projevilo, že se nejen smíme nazývat Božími dětmi, ale že jimi také jsme! (1J 3,1)

Někdy se dostaneme do situace, kdy nám není nejlépe – nedaří se nám, připadáme si nedůležití, jsme zklamaní okolím nebo i sami sebou. V takových chvílích nás mohou napadnout vtíravé otázky typu:

„Kdo vlastně jsem?“

„Jaký má mé plahočení vůbec smysl?“

„Je to všechno k něčemu?“

„Záleží vůbec na mne někomu?“

V čem nacházím já sama svou osobní identitu? V tom, že jsem matka, manželka, úspěšná manažerka, ...? Co když se naše pojetí sebe sama v jednom jediném okamžiku zboří jako domeček z karet? Rozvodem, ukončením pracovního poměru, ztrátou blízkého člověka ...

Přicházím na to, že dřív, než jsem se stala manželkou či matkou, dokonce dříve, než jsem byla čímkoliv, v čem spatřuji své já, jsem byla dcerou Boží. Co to pro mě znamená? To, že nikdy nebudu definitivně sama, zapomenutá a zoufalá ze ztráty smyslu svého života. Nad všemi mými pozemskými cíli je totiž jeden mnohem důležitější – cesta do Otcova domu.

Bůh řekl, že jsme jeho dětmi. Můžeme se tak neustále prostřednictvím modlitby nacházet v jeho přítomnosti. Čerpat od něho a z jeho lásky dostatek sil a energie i pro chvíle, kdy náš život zaplňují neúspěchy a zklamání.

Vidím - li nad vším tím, co je pro mě v mém životě důležité, v čem nacházím samu sebe to, že jsem Božím dítětem, nemusím mít ochromující strach. Otec je a bude vždy se mnou, ve všech radostech i pádech. A bude se mnou nakonec i při tom definitivním pádu, který čeká každého z nás. Při pádu do smrti.

Ale i následně, při pádu do jeho náruče ...

Zdroj: www.vira.cz/